

udtalt dig ret kraftigt om den nationale Søvnagtighed og vore hjemlige Ingeniørers Mangel paa Initiativ. Ja — hvordan er det? — du har jo selv engang udgivet en Pjece, som nok skal have været temmelig skrap i Tonen.“

„Det er en ganske anden Sag . . . og jeg skal have mig meget frabedt, at du drager den Slags Sammenligninger,“ sagde Onkelen og blev rød helt op over Skaldependen. „De Anker, jeg i sin Tid efter samvittighedsfuld Overvejelse tillod mig at rette mod Administrationen, var alle fuldt berettede og vel begrundede. Dengang, ser du, var Oppositionen ikke et Udslag af drengeagtig Forvorpenshed men af alvorlige og fædrelandskærlige danske Mænds Bekymring for Landets Fremtid. Det gør en Forskel, min Far!“

„Tror du, at den Tids Magthavere netop havde den Opfattelse af jer?“

„Ja, det tror jeg . . . men forresten er det aldeles ikke min Agt at indlade mig i nogen Diskussion med dig om de Ting. Jeg har blot for din egen Skyld villet advare dig mod at støtte en Projektmager, som kun kan gøre dig og dit Blad latterlige i alle sagkyndige Folks Øjne. Du veed, at jeg absolut ikke er nogen Beundrer af din Virksomhed, men den Ros maa jeg dog give dig, at du hidtil har undgaaet at gøre dig ligefrem til Nar. Og — da jeg nu engang er her — lad mig saa med det samme sige dig noget, som jeg længe har haft Lyst til at tale til dig om, naar jeg læste dine Artikler. Det har undret mig, Otto, at du med din Forstand og dine — jeg kan godt sige — ikke almindelige journalistiske Evner ikke har indset, hvor du staar dig selv i Lyset ved at arbejde ved det ryggesløse Blad.“